

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΠΡΟΣ «ΤΟ ΒΗΜΑ»

Τρεις επιστολές με θέμα το ΠαΣοΚ

Από τον κ. Δ. Δημητρίου

Τα κόμματα της κοινοβουλευτικής Αριστεράς ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, από το 1981, όταν ήταν ενιαίο κόμμα, η μόνη τους αντιπολιτευτική επιδίωξη είναι πώς θα πολεμήσουν το ΠαΣοΚ. Αν παρακολουθείτε τις συνεδριάσεις της Βουλής, η κυρία Παπαρήγα, αρχίζοντας οποιαδήποτε αγόρευση της στη Βουλή, και για οποιοδήποτε θέμα ημερησίας διατάξεως, αρχίζει την ομιλία της με την εξής φράση: «Η Νέα Δημοκρατία και το ΠαΣοΚ κ.ο.κ...». Δηλαδή, ενώ η συνεδρίαση αφορά τον έλεγχο της Νέας Δημοκρατίας, η περί ης κυρία, προ-

κειμένου να ωφεληθεί το κόμμα της, αδιαφορεί για την ουσία του θέματος της Ημερησίας Διατάξεως, για το οποίο άλλωστε γίνεται η συνεδρίαση, και αντιπολιτεύεται το ΠαΣοΚ και όχι την κυβέρνηση, ως όφειλε και τον αρχηγό της, τον οποίο προσέχει μη στενοχωρήσει, άλλωστε είναι γνωστά τα ειδύλλια ΚΚΕ και ΝΔ (θυμάστε το «Βρώμικο 1989» την ανίερη συμμαχία τους, προκειμένου να παραπέμψουν τον Ανδρέα Παπανδρέου στο Ειδικό Δικαστή-

ριο, ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ ήταν τότε ένα κόμμα και ένας βουλευτής του ήταν Εισαγγελέας - κατηγορίας). Τα γράφω αυτά, γιατί με χαρά άκουσα την αγόρευση του αρχηγού του ΠαΣοΚ κ. Γ. Παπανδρέου εις την οποία - επιτέλους - αναφέρθηκε επικριτικά για τα κόμματα της Αριστεράς, λέγοντας - πολύ σωστά - ότι: «Σιγοντάρουν την αντιληψη της ΝΔ, ότι «όλοι ίδιοι είμαστε». Και υποστήριξε ότι με την ισοπέδωση των πάντων, ουσιαστικά δίνουν συγχω-

ροχάρτι στην κυβέρνηση της ΝΔ. Αυτά, αξιότιμη κύριε πρόεδρε του ΠαΣοΚ, έπρεπε να τα είχατε ειπεί προ πολλού, αλλά πού να σας αφήσουν τα εσωκομματικά σας, πού να σας αφήσει η τετριμμένη πλέον και βαρετή από τους οπαδούς του ΠαΣοΚ εσωστρέφεια, η οποία δυστυχώς οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια το ΠαΣοΚ σε συρρίκνωση. Γιατί, πώς διαφορετικά να το εξηγήσουμε, κύριε πρόεδρε του ΠαΣοΚ, η ΝΔ να συνταράσσεται από το μεγα-

λύτερο σκάνδαλο των τελευταίων 50 ετών, να πέφτουν τα ποσοστά της και το ΠαΣοΚ, αντί να ωφελείται, να πέφτουν και τα δικά του ποσοστά, ενώ θα έπρεπε αυτή την περίοδο να βρίσκεται τουλάχιστον 5-10 μονάδες μπροστά από τη ΝΔ. Αλλά ευτυχώς έστω και τώρα - τόσο αργά - η αγόρευση σας αυτή που ανέφερα θα έχει ευνοϊκή απήχηση, να είσθε βέβαιος, στους οπαδούς του ΠαΣοΚ οι οποίοι απορούσαν με την ως τώρα στάση ανοχής απέναντι στην ηγεσία της Αριστεράς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΛΕΞ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Αθήνα

«Η εσωστρέφεια και ο κίνδυνος της συρρίκνωσης»

«Νοοτροπία καθεστωτισμού»

Από τον κ. Ν. Τσολακίδη

Η άνοδος των κινημάτων ήταν πάντοτε συνυφασμένη με τους αγώνες των εργαζομένων, με τις διεκδικήσεις τους για καλύτερες συνθήκες απασχόλησης, για δικαιότερη κατανομή του πλούτου, για κοινωνική αλληλεγγύη. Μεταπολιτευτικά τα κινήματα πρωτοστάτησαν στην εδραίωση της δημοκρατίας, στη λαϊκή κυριαρχία και στην κοινωνική δικαιοσύνη. Τη δεκαετία του 1980 και του 1990 η άνοδος του ΠαΣοΚ στην εξουσία έχει τις ρίζες της στην έντονη δραστηριότητα και στους αγώνες των εργαζομένων, οι οποίοι κινήθηκαν παράλληλα με αυτή την άνοδο και επένδυσαν στα οράματα και στους εφικτούς στόχους της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας.

Η πτώση και ο εκφυλισμός των κοινωνικών κινημάτων αποτελούν τα μεγαλύτερα προβλήματα και τις αιτίες της απαξίωσης του σοσιαλισμού και της πολιτικής. Βέβαια, τα τελευταία χρόνια ενισχύεται σημαντικά το ρεύμα των εργατικών μετώπων της Αριστεράς, που είναι όμως κυρίως μια κίνηση πάλης, διαμαρτυρίας και αγανάκτησης σε μια αντιλαϊκή πολιτική εν εξελίξει. Όμως τι συνέβη με την έντονη παρουσία όλων αυτών των ενεργών πολιτών οι οποίοι βάδισαν παράλληλα με την άνοδο του ΠαΣοΚ στην κυβέρνηση και αποτέλεσαν τον διεκδικητή αιτημάτων, τον θεματοφύλακα της αεικρατίας και τον ελεγκτικό μηχανισμό της κεντρικής εξουσίας; Η παρακμή ξεκινά από τη στιγμή που αυτοί οι ενεργοί πυρήνες αγώνων καταπνίγονται στους τέσσερις τοίχους των γραφειοκρατικών συνδικάτων, από τη στιγμή που οι αιρετές δι-

οικήσεις τους δημιουργούν μια συνδικαλιστική ελίτ η οποία αρχίζει και μετατρέπει αυτούς τους χώρους σε πολιτικά φυτώρια και θερμοκήπια, από τη στιγμή που αρχίζουν να αποτελούν τον προθάλαμο της Βουλής και παραδεδρόμους της κυβέρνησης.

Η αριβιστική φιλοσοφία, η οποία συνοψίζεται στο τρίπτυχο συνδικαλιστής - βουλευτής - υπουργός, δημιουργεί την αίσθηση και τη νοοτροπία ενός καθεστωτισμού. Το λάθος του ΠαΣοΚ ήταν σημαντικό και ολέθριο σε αυτό το σημείο: η χρησιμοποίηση στη νομή της εξουσίας στελεχών από τον συνδικαλιστικό χώρο ήταν η οριστική απαξίωση από τους απλούς πολίτες της έννοιας του κοινωνικού κινήματος και δημιούργησε τη βεβαιότητα της ιδιοτέλειας και της εξαργύρωσης των αγώνων. Σήμερα τα κοινωνικά κινήματα είναι πάλι παρόντα, με άλλη μορφή, μέσω του Διαδικτύου, μέσω της αυθόρμητης κινητοποίησης, χωρίς αφέντες εργατοπατέρες, και προχωρούν σιγά σιγά αλλά ουσιαστικά στην αλλαγή του τρόπου σκέψης στον τομέα της διεκδίκησης των δικαιωμάτων των απλών ανθρώπων. Και δυστυχώς το ΠαΣοΚ μένει απαθές, ανήμπορος θεατής των εξελίξεων. Η απαξίωση της πολιτικής, της τέχνης του εφικτού προς όφελος του κοινωνικού συνόλου, δυστυχώς έγινε μέσα από την αποδόμηση της σοσιαλδημοκρατίας, δίνοντας έτσι ζωτικό χώρο ώστε να αναστηθούν και να αναβιώσουν συντηρητικά φαντάσματα του παρελθόντος και απαραιτωμένες απόψεις, που προσφέρουν στον σύγχρονο δοκιμαζόμενο πολίτη κακές υπηρεσίες.

ΝΙΚΟΣ ΤΣΟΛΑΚΙΔΗΣ
Γλυφάδα, Αθήνα

“
Το λάθος του ΠαΣοΚ ήταν σημαντικό και ολέθριο σε αυτό το σημείο: η χρησιμοποίηση στη νομή της εξουσίας στελεχών από τον συνδικαλιστικό χώρο ήταν η οριστική απαξίωση από τους απλούς πολίτες της έννοιας του κοινωνικού κινήματος και δημιούργησε τη βεβαιότητα της ιδιοτέλειας και της εξαργύρωσης των αγώνων
”

«Προσκόλληση σε εικονική πραγματικότητα»

Από τον κ. Ηλ. Χρυσόχοϊδη

Διάχυτος παραμένει ο φόβος για τη συρρίκνωση και «μουμιοποίηση» του ΠαΣοΚ, δύο μόλις μήνες έπειτα από τη λήξη του εσωκομματικού του μπρα ντε φερ. Η ψυχολογική κρούση του 30% της λαϊκής αποδοχής, έχει ήδη σπάσει. Η δε ανανέωση ηγεσίας στον ΣΥΡΙΖΑ υπόσχεται ελκυστικότερες επιλογές στον ταλαίπωρο ψηφοφόρο της Κεντροαριστεράς. Υπάρχουν και χειρότερα για το «Γεωργιανό» ΠαΣοΚ; Προφανώς να. Ενα κόμμα οδηγείται προς «μουμιοποίηση» όταν τού αφαιρούνται τα όργανα πολιτικής ζύμωσης και συγκερασμού τα οποία εξασφαλίζουν τη λειτουργική του παρουσία στον δημόσιο βίο. Έχουν ήδη περάσει τέσσερα χρόνια περιθωριοποίησης των πολιτικών οργάνων του ΠαΣοΚ από τον Γ. Παπανδρέου. Η μετατροπή της προεκλογικής εκστρατείας του 2004 σε... «one man show», οι λευκές προγραφές κατά αντιφρονούντων και τώρα η πρόθεσή του να ελέγξει το συνέδριο σε... Πουτινικό βαθμό (ένα «Πουτινένδριο» δηλαδή) μαρτυρούν την πολιτική αφαιμάξη ενός μεγάλου Κινήματος: ο αρχηγός διατάζει, το κόμμα εκτελεί και όσοι έχουν γνώμη (σκέφτονται δηλαδή έξω από την περιφέρεια Πάγκαλου) απομακρύνονται βιαίως. Η «μούμια» του ΠαΣοΚ λέγεται κόμμα Γεωργίου Β' Παπανδρέου.

Πολιτικός των άλλοι, ο ηγέτης του ΠαΣοΚ επιμένει να εδράζει τις πράξεις του στο επίσημο της δημοτικότητας. Ορίστηκε διάδοχος του Σημίτη χάριν των δημοσκοπήσεων, επικυρώθηκε ως αρχηγός από ένα εκατομμύριο πολίτες και επανεξελέγη πρόεδρος με πλειοψηφία 56%. Δικαίωμά του, λοιπόν, να είναι αυταρχικός. Η πραγματικότητα ωστόσο άλλα ξεβράζει. Η επί Σημίτη παπανδρεϊκή δημοφιλία ήταν βασικά μετάφραση της αποστασιοποίησης ενός ΥΠΕΞ από τη φλέγουσα εσωτερική επικαιρότητα. Αν μάλιστα δεχθούμε τη θεωρία περί εξωθεσμικής χειραγώγησης του ΠαΣοΚ, η υπεροχή του στις δημοσκοπήσεις μάλλον οφειλόταν στον «παρεμβατισμό» των τότε φιλοκυβερνητικών ΜΜΕ. Ο δε μύθος του ενός

εκατομμυρίου πολιτών, οι οποίοι βούλιαξαν τις κάλπες προς τόνωση του «Γεωργιανού» ναρκισσισμού, αποτελεί μνημείο πολιτικής εξαπάτησης. Ουδείς γνωρίζει πόσο ακριβώς ψήφισαν το 2004 - ίσως γιατί ο έλεγχος της εκλογής του μοναδικού υποψηφίου προσβάλλει τη νοημοσύνη - ενώ οι καλύτερα πληροφορημένοι κονταίνουν το νούμερο ως και κατά το ήμισυ.

Αν η πρώτη «εκλογή» Παπανδρέου βασίστηκε στη μυθοπλασία, η δεύτερη ορθώθηκε με δοκούς τον φόβο και την απειλή. Όταν ο Βενιζέλος (με τη γνωστή του ορμή) χτύπησε την καμπάνα στις 17 Σεπτεμβρίου, οι «φρουροί της Αχαΐας» συσπειρώθηκαν γύρω από μια νέα «Γεωργιανή» φαντασίωση: υπονομευτές συντροφικοί Ξεοπιτώνων τον αρχηγό. Με πρόφαση την ανάγκη για πολιτικό διάλογο, ξεχειλώσαν την εκλογική διαδικασία μέχρι να λασπώσουν αρκούτως τον ευαγγελίζοντα εκθρό και να μεταδώσουν τον φόβο για διάσπαση σε όλη την επικράτεια. Το παπανδρεϊκό 56% προέκυψε τόσο αθάνα και αβίαστα εν έτει 2007 όσο και οι δηλώσεις μετανοίας κομμουνιστών πενήντα και βάλε χρόνια πριν.

Είναι ακριβώς αυτή η προσκόλληση σε μια εικονική πραγματικότητα η οποία ορίζει τον «Γεωργιανισμό» ως πολιτική φαντασιοπληξία και γάγγραινα του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος. Παρά την κατολίθωση του κόμματος σε τέσσερις εθνικές αναμετρήσεις, ο Γ. Παπανδρέου επιμένει στον καταστροφικό συνδυασμό αρχηγικού αλάθητου, πολιτικής μετεώρισης, και σαφέστατα πλέον περιθωριοποίησης του 44% της κοινοτικής βάσης. Οι ελπίδες ότι ο πρόεδρος θα βρεθεί επιτέλους αντιμέτωπος με την πραγματικότητα στο συνέδριο εκπνέουν ύστερα από τις τελευταίες οργανωτικές εξελίξεις στο ΠαΣοΚ. Τρία κοκόροιο λαλίσματα ήταν αρκετά για να αφιπνιστεί ο Πέτρος. Στον πολιτικό βαρβάρικο Γεώργιο δυστυχώς δεν αρκούν ούτε πέντε ήπτες. Γιατί πέντε; Διότι τόσο θα πάρει το ΠαΣοΚ στις ευρωεκλογές αν επιμένει να πορεύεται σαν «μούμια».

ΗΛΙΑΣ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ
Stanford University, ΗΠΑ

Κάθε πρωί στην οθόνη του υπολογιστή σας

ΤΟ ΒΗΜΑ
online

ΤΟ ΒΗΜΑ

κάθε ημέρα

www.tovimadaily.gr

Η ηλεκτρονική έκδοση είναι καθημερινά διαθέσιμη ταυτόχρονα με την κυκλοφορία της εφημερίδας στα περιπτερα. Μπορεί να διαβαστεί σε κάθε ηλεκτρονικό υπολογιστή όπου κι αν βρίσκεστε. Το μόνο που λείπει είναι το χαρτί